

ONDERWIJS

DR. K. G. KÖNIG BENOEMD TOT HOOGLERAAR TE NIJMEGEN

Curatoren van de Katholieke Universiteit te Nijmegen hebben met ingang van 1 januari 1969 Dr. K. G. König, uit Zürich, benoemd tot gewoon hoogleraar in de Preventieve tandheelkunde.

Dr. König, wiens naam door zijn vele onderzoeken betreffende etiologie en profylaxe van tandcariës in de tandheelkundige wereld alom bekendheid geniet, werd in 1931 te Nürnberg geboren. Hij studeerde tandheelkunde aan de universiteiten van Erlangen en Würzburg. Zijn doctorsgraad verwierf hij in 1954 op een proefschrift op het gebied van de geschiedenis der geneeskunde, waarvoor hij een grote belangstelling heeft.

In 1956 trad hij toe tot de staf van het „Zahnärztliches Institut” van de universiteit te Zürich; drie jaar later werd hij hoofdassistent aan de afdeling „Kariesforschung”, onder leiding van Prof. Dr. H. Mühlemann.

De wetenschappelijke speurarbeit van Dr. König heeft internationaal veel aandacht getrokken, niet alleen door zijn vele publikaties (meer dan 90, waaronder enige boeken), maar ook door talrijke voordrachten.

Zijn werk bracht hem in contact met verscheidene vooraanstaande research-instituten in Amerika en Zweden. Hij maakte verschillende studiereizen naar de Verenigde Staten.

Dr. König ontving in 1960 de prijs van de stad Nürnberg voor bijzondere prestaties op wetenschappelijk gebied. In 1964 werd hem de O.R.C.A.-Rolex prijs verleend. Hij is lid van vele internationale wetenschappelijke verenigingen en genootschappen.

In 1966 werd hij „Assistenzprofessor” voor conserverende tandheelkunde en cariësonderzoek aan de universiteit van Zürich, met een leeropdracht in de preventieve tandheelkunde en de conserverende tandheelkunde.

Prof. König's bemoeiingen te Nijmegen zullen thans eerstgenoemd onderdeel omvatten. Zijn tot dusver ontplooidde activiteiten doen te dien aanzien het beste verwachten.

V.

BIJ DE BENOEMING VAN COLLEGA J. STORK TOT LECTOR

Met ingang van 1 januari 1969 is collega J. Stork te Aerdenhout benoemd tot lector aan de Universiteit van Amsterdam om onderwijs te geven in de Sociale en Preventieve tandheelkunde. Sedert het begin van het lopende studiejaar had hij reeds een leeropdracht vervuld. Bekend mag worden ver-

ondersteld dat Stork ook in vroeger jaren sociale tandheelkunde heeft gedoceerd, nl. van 1952 tot 1957 aan de rijksuniversiteit te Utrecht.

Het is verheugend dat de sociale tandheelkunde – waarvan de waarde voor een groot deel door de preventieve mogelijkheden wordt bepaald – in het onderwijsprogramma van de tandheelkundige studenten meer en meer de plaats krijgt die haar toekomt. Het gemis aan scholing in dit opzicht is in het verleden maar al te zeer als een nadeel ondervonden. Nog verheugender is het feit dat men te Amsterdam voor dit belangrijke onderdeel een man heeft kunnen benoemen die daarvoor – mede dank zij zijn rijke ervaring – als de aangewezen persoon mag worden beschouwd.

De loopbaan van collega Stork heeft zich immers vrijwel van meet af aan gekenmerkt door een intensieve belangstelling voor de sociale aspecten van de tandheelkunde, internationaal zowel als nationaal. Deze belangstelling is sindsdien nimmer verflauwd. Mede door zijn grote werkkraft en zijn snel inzicht heeft Stork zich in de loop van meer dan een kwart eeuw een grote kennis en een ook in het buitenland erkend gezag verworven.

Dit alles is in de eerste plaats ten goede gekomen aan de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, die hij sedert 1946 in verscheidene functies heeft gediend. Doch ook daarbuiten heeft men zijn gaven naar waarde weten te schatten, getuige zijn lidmaatschap van vele officiële, semi-officiële en particuliere instellingen en stichtingen. Het zou te ver voeren, ze hier alle op te sommen, doch enkele mogen worden genoemd: de Centrale Raad voor de Volksgezondheid, de Gezondheidsorganisatie T.N.O. en de Cariëscmissie T.N.O.

In internationaal verband trekt zijn lidmaatschap van het Comité de Liaison voor E.E.G.-aangelegenheden de aandacht, evenals dat van enkele commissies der World Health Organization. Ook in de Fédération Dentaire Internationale heeft hij zijn sporen verdiend: in het bestek van deze beschouwing is het waarschijnlijk juist, eerst zijn lidmaatschap van de „Public Dental Health Services Commission” van deze organisatie te vermelden en daarna zijn langjarig penningmeesterschap. Zijn benoeming – ruim een jaar geleden – tot President-elect van de F.D.I. zegt genoeg over de waardering die men hem alom toedraagt.

Laatstgenoemde constatering brengt ons tot een ander facet van Stork's persoonlijkheid. Het zijn niet alleen kennis en werkkraft geweest, die hem hebben gebracht op de plaats welke hij thans inneemt. Daartoe heeft zeker ook zijn welwillendheid bijgedragen. Niemand heeft ooit tevergeefs een beroep op zijn hulp gedaan, wanneer het erom ging bepaalde problemen tot een redelijke oplossing te brengen. Steeds was – en is – hij bereid de gevraagde steun te verlenen. Hij heeft zich daarbij nooit laten weerhouden door de overweging dat deze bereidheid hem – in zijn toch al zo druk bezette dag-

taak – wel eens meer fysieke en psychische inspanning kostte dan voor zijn gezondheid goed was. Het is een essentieel aspect van zijn persoonlijkheid om geheel op te gaan in een werkring, die veelvuldige en intensieve contacten met anderen inhoudt.

Het is wel zeker dat mede deze daadwerkelijke belangstelling voor intermenselijke vraagstukken hem zo bij uitstek geschikt maakt voor de vervulling van zijn pasverworven lectoraat. Moge hij daarin veel voldoening vinden.

F. W. Spies